

Orlí hnízdo – na skok do Berchtesgadenu

Již dávno padl při našich setkáních návrh na prohlídku Orlího hnízda v Německu. Plánoval se a dlouho vybíral termín, až jsme si dali pevný měsíc květen 2016. Po probrání délky trasy a míst, která bychom chtěli vidět, jsme se rozhodli pro dvoudenní záležitost, a to o víkendu 21. – 22. 5. 2016. Ubytování jsme zajistili na radu kamaráda Pepy přes pana Miloše Ptáčka, který v Berchtesgadenu žije přes 20 let a výhodou je, že mluví česky. Vlastní v městečku několik hotelů a má to tak nějak pod palcem. Všem doporučuji, jedná se o velmi solidního pána, který má i smysl pro humor.

V sobotu ráno jsem se setkal v Plzni pod věznicí s Mírou z Chomutova a společně jsme odjeli do Přeštic, kde jsme na benzínce počkali na Petra se Sylvou a Zděnkou, který vzal do zahraničí svůj nový stroj Hondu SilverWing. Po přivítání jsme odjeli do Železné Rudy, kde se připojili poslední členi Franta s Radkou. Potom jsme překročili hranice a jeli bavorským lesem do Deggendorfu, kde jsme najeli na dálnici. U Landau jsme sjeli na rychlostní silnici B20, která nás dovedla až do Berchtesgadenu. Cestou si Petr nezapomněl vyzkoušet funkci „chcípáku“, což se může vždy hodit, třeba při čekání ve frontě na železničním přejezdu před Pirachem. Cesta rychle ubíhala, což v Německu není nic neobvyklého. Po válce přeci stavěli vše znovu, takže silnice nevedou přes obce, ale okolo nich, což snižuje dojezdový čas. V Bad Reichenhall jsem se nechal ukolébat monotónností a na poslední chvíli odbočil na Berchtesgaden, tím jsem myslím vytvořil zajímavou chvíli Frantovi, který jel v koloně hned za mnou, ale ustál to. Nechci ani vědět, co si mumlal v helmě.

Po příjezdu do Berchtesgadenu jsme se po odbočení na kruhovém objezdu na jezero Konigsee dostali k místu našeho ubytování. Hned jsme vyhodnotili situaci a po vybalení věcí a přerozdělení pokojů, každý kdo tam byl ví, jak složité je kombinovat s místem na spaní, kdy nápad jednoho je ještě před realizací trumfnut nápadem druhého a stěhování se z lůžka na lůžko může být někdy vlastně kontraproduktivní. Nakonec to však dobře dopadlo a nikdo v noci nikoho nerušil svými hlasitými projevy úžasu nad krásou místních hor a silnic. Protože nebylo tak pozdě, vyrazili jsme hned na Orlí hnízdo. Na Obersalzberg, kde je stanice autobusu jedoucího nahoru na Orlí hnízdo cca 10 minut. Cesta je krásně zatáčkovitá a má příkré stoupání. Prostě super. Na parkovišti u restaurace a Centra dokumentace fašizmu jsme zaparkovali, a zatímco já jsem si dal ledovou kávu a slunil se na lavičce s výhledem na okolní horské velikány, zbytek jel autobusem nahoru, podívat se na zlatý výtah a Hitlerovu horskou

chatu s italským krbem od kamaráda Duceho. Po zjištění, že nahoře je v podstatě restaurace, akorát s lepším výhledem a návratu autobusem zpět jsme se vydali na placenou silnici č. 999, zvanou Rosfeltstrasse. Tato silnice vede na hranici s Rakouskem a jezdec si může vybrat na kterou stranu se má dívat. Samozřejmě jsou nádherné zatáčky a vyhlídky. Prostě to stojí za to.

Po návratu na hotel jsme se Petr se Sylvou, Zdeněk a já vydali na prohlídku městečka, zatímco Míra z balkonu hlídal stánek s chřestem. Zdálo se mu podezřelé, že to na noc nikdo nezamkne nebo neodveze, naopak nechají to na pultu a myslí si, že když je vedle krabic s chřestem pokladnička tak to stačí. Město je nádherné, je vidět že stavět se dá i průmyslová stavba v duchu tradice a vše krásně zapadá do původní alpské architektury. Žádný kulturní šok.

Druhý den po bufetové snídani, která myslím byla dostačující a předání klíčů od pokojů, jsme vyrazili na jezero Konigsee. Vymyslel jsem si trasu podle navigace, která nás měla vést pod vrcholem hory, na které je Orlí hnízdo a ze začátku to byla krásná silnice, dost široká na pohodovou jízdu. Po chvíli jsme končili na parkovišti, kde byly nějaké zákazové značky s dodatkem. Nejsem lingvista a myslel jsem, že se musíme vrátit, což jsme kvůli stavu benzínu nechtěli, když benzínka byla někde 2km pod námi. Naštěstí průzkumák Míra objevil na konci parkoviště asfaltku vedoucí k benzince. Sice jen na šíři jednoho auta, ale krásně točitou. Tou jsme sjeli až na veliké parkoviště před jezerem. Tam jsme natankovali a na radu onoho Pepy se vyhnuli parkovišti a jeli okolo Mc Donalda přes mostík a za ním doleva až na neplacené parkoviště pod bobovou dráhou. Ačkoliv jsme to neplánovali, našli se jedinci, co za chvíli po zaparkování motorek poslali SMS z paluby výletní lodi, že se vrátí za hodinu a půl. Ostatní co nejeli tak prošli městečko, což v tom horku a motohadrech nebylo zrovna ideální. Útěchou nám bylo, že na lodi nebyl stín a uprchlíci tedy také netrpěli chladem. Navíc u jezera byla výstava lodních modelů a tak nám jejich cesta lodí docela rychle utekla. Potom jsme již vyrazili směr Čechy. Cesta zpátky domů je vždy trochu smutná tím, že něco končí, ale zážitky z cesty a onoho krásného městečka v údolí na začátku Alp, nám tyto teskné chvíle bohatě vykompenzovaly.

